

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/4/2024
Identifikačné číslo spisu:	5623011407
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5623011407.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného L. V. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného podanom proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 8T/37/2023, z 3. júla 2023 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. V. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš na verejnom zasadnutí konanom 3. júla 2023 v Ružomberku, o návrhu na schválenie dohody o vine a treste, rozsudkom, sp. zn. 8T/37/2023, schválil dohodu o vine a treste, z 20. júna 2023, uzatvorenú medzi prokurátorkou Okresnej prokuratúry v Ružomberku a obvineným L. V., podľa ktorej bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 6. septembra 2022 v čase o 10.15 hod. v cele č. 122 oddielu 1A/C v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ružomberku fyzicky napadol Y. J., nar. XX. B. XXXX, bytom X. XX, okr. P. B. O., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ružomberok tak, že po predchádzajúcom verbálnom konflikte ho dvakrát udrel päťou zľava a sprava do oblasti tváre, čím poškodenému Y. J. spôsobil tržnú ranu kožnej časti dolnej pery a vybitie dvoch dolných zubov 33 a 34 s dobou liečby v trvaní cca 7 až 10 dní.

Za to mu bol uložený podľa § 156 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l) a § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov nepodmienečne, pričom na výkon trestu odňatia slobody bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň obvineného podľa § 232 ods. 3 Trestného poriadku zaviazal k náhrade škody vo výške 363,30 Eur v prospech poškodeného Y. J., nar. XX. B. XXXX, trvale bytom X. XX, P. B. O..

Obvinený L. V. podal prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Zuzany Medveckej (opatrenie, sp. zn. 8T/37/2023, zo 4. septembra 2023, č. l. 241 spisu) dovolanie (č. l. 248 a nasl. spisu) proti rozsudku súdu prvého stupňa, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu].

V dovolaní obvinený L. V. namietol najmä nerešpektovanie zásady trestného konania, pričom orgán činný v trestnom konaní je povinný zabezpečovať dôkazy vo veci v prospech aj v neprospech obvineného. Menovaný zároveň uviedol, že dôkazy v jeho prospech neboli zabezpečované v súlade s touto zásadou, rovnako neboli zadovážené dôkazy a zistené skutočnosti posudzované v zmysle zásad trestného konania starostlivo a uvážene a tak, ako to ukladá zákon, čím došlo k závažnému porušeniu jeho práva na obhajobu. V ďalšej časti obvinený poukazuje na skutočnosť, že vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, počas ktorého bol právoplatne disciplinárne postihnutý v disciplinárnom konaní č. 1759046-1/2022-DT podľa § 39 písm. b) zákona č. 475/2005 Z. z., a to za skutok, ktorý je predmetom tohto konania.

Vo vzťahu k uvedenému ďalej argumentoval (*mutatis mutandis*): „V danom prípade u mňa nebola rešpektovaná ani právna zásada „ne bis in idem“ nikto, teda žiadna osoba nemôže byť opätovne trestne stíhaná za ten istý skutok. Uvedená zásada je jednak zakotvená v slovenskom právnom poriadku ako aj medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná, predovšetkým v čl. 14 ods. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 4 protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky sú tieto medzinárodné zmluvy záväzné a majú prednosť pred zákonmi. Navyše ustanovenie § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku výslovne ustanovuje ako špecifický dôvod neprípustnosti trestného stíhania to, že jeho vedenie vylučuje vyhlásená medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. 4Tdo/3/2011, konštatoval, že zásadu „ne bis in idem“, teda právo nebyť súdený, alebo potrestaný dvakrát možno v zmysle čl. 4 protokolu č. 7 Dohovoru vzťahovať tak na činy patriace podľa slovenského právneho poriadku medzi trestné činy, ako aj na činy patriace medzi priestupky, a to vo všetkých kombináciách, ktoré medzi nimi prichádzajú do úvahy, a to trestný čin - trestný čin, trestný čin - priestupok, priestupok - priestupok, priestupok - trestný čin. Vzhľadom na trestný charakter disciplinárneho trestu týkajúceho sa skutku, pre ktorý som bol odsúdený v disciplinárnom konaní na umiestnenie do uzavretého oddielu v mimopracovnom čase na dobu 10 dní, ktorý už bol mnou vykonaný, sa vyššie popísaná zásada týka aj vzájomného vzťahu disciplinárneho správneho deliktu a trestného činu, za predpokladu zachovania totožnosti skutku. Totožnosť skutku v disciplinárnom konaní a trestnom konaní, ako aj jeho zhoda je preukázaná, táto skutočnosť nebola rešpektovaná a zobraená na zreteľ ani orgánmi činnými v trestnom konaní a ani súdom, čím došlo k závažnému porušeniu môjho práva na obhajobu. Podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru Rady Európy o ochrane ľudských práv a slobôd nikoho nemožno stíhať, alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený, alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu. Rovnaký právny záver ohľadne totožnosti skutku, porušenia práv obvinených ako aj nemožnosti vedenia trestného stíhania za rovnaký skutok, je napríklad konštatovaný aj v uznesení Okresnej prokuratúry Trenčín, sp. zn. 2Pv 235/18/3309-6, zo 4. apríla 2018, ktorým prokurátor zrušil nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia konštatujúc, že vzhľadom na disciplinárny trest sa uvedená zásada „ne bis in idem“ týka aj vzájomného vzťahu disciplinárneho správneho deliktu a trestného činu za predpokladu zachovania totožnosti skutku, uvedené rozhodnutie v prílohe predkladám,

Každý prípad je nevyhnutné posudzovať a prihliadať naň individuálne, na všetky okolnosti daného prípadu, čo v mojom prípade nebolo s dôrazným posúdením, či ide o ten istý skutok. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania a následku. Pre posúdenie toho, či ide o ten istý delikt, je rozhodujúce, či ide v oboch prípadoch o zhodné konanie alebo aspoň o konanie, ktoré je v podstate rovnaké, ktoré sa vyznačuje zhodným súborom konkrétnych skutkových okolností, neoddeliteľne spojených v čase a priestore. Som toho názoru, že v mojom prípade nerešpektovaním vyššie uvedeného, bol porušený zákon na spravodlivé konanie počas celého konania ako aj moje právo na obhajobu. Domnievam sa, že už aj samotný vyšetrovateľ v danej veci mal počkať na uzavretie disciplinárneho konania a vec nemal riešiť, keďže sa voči mne viedlo disciplinárne konanie, ktoré skončilo uložením trestu, ktorý som vykonal. Poukazujem okrajovo tiež aj na zákon o priestupkoch č. 372/1990 Zb. a § 76, ktorý upravuje zastavenie konania v ods. 1, kedy správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa

v ňom zistí, že o skutku už bolo rozhodnuté v disciplinárnom, alebo kárnom konaní a toto rozhodnutie sa považuje za dostačujúce.

Ako vyplýva zo spisu, ja som bol za ten istý skutok potrestaný disciplinárne a k tomu aj trestne stíhaný a odsúdený na 7 mesiacov. Týmto mojim dovolaním poukazujem aj na to, že som skorším rozsudkom odsúdený na 25 rokov nepodmienečne a trest nesmie prevyšovať 25 rokov, čo v mojom prípade s trestom, ktorý mi bol uložený v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 8T/37/2023, prevyšuje, čiže ide o trest 25 rokov a trest 7 mesiacov, čím poukazujem na to, že aj v tomto smere došlo k závažnému porušeniu zákona v otázke ukladania trestu, pričom týmto spôsobom bolo porušené aj moje právo na obhajobu. Podľa § 46 Trestného poriadku trest odňatia slobody možno uložiť ako trest na určitú dobu, najviac na 25 rokov, alebo ako trest odňatia slobody na doživotie. Maximálna výmera dočasného trestu odňatia slobody je zákonom ustanovená na 25 rokov. Trest odňatia slobody predstavuje univerzálny a zároveň najprísnejší druh trestu, aj preto sa v hierarchii sankcii chápe ako „ultima ratio“, a to najmä v prípade menej závažných trestných činov, zákon v citovanom ustanovení vymedzuje najvyššiu všeobecne prípustnú hranicu trestu odňatia slobody, ktorú pri jeho ukladaní nemožno prekročiť, to však neznamená, že by páchateľ nemohol bez prerušenia vykonávať viac trestov odňatia slobody po sebe, samozrejme za predpokladu, že súčet ich celkového trvania neprevýši 25 rokov. V zmysle napadnutého rozsudku k tomu došlo, došlo k uloženiu trestu tak, že tým došlo k presiahnutiu zákonom ustanovenej hranice trestu odňatia slobody nad hranicu určenú zákonom, neboli dodržané ani zásady pri ukladaní trestov, čo vyplýva aj z dohody o vine a treste ako aj rozsudku. V danom prípade mal byť trest uložený podľa iného zákonného ustanovenia. Týmto spôsobom došlo jednak porušeniu zákona ako aj k porušeniu mojich viacerých práv, tiež aj najdôležitejšieho práva, a to práva na obhajobu.

Zásada práva na obhajobu je vyjadrená v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v Listine základných práv a slobôd, právo na obhajobu upravuje aj Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd a upravuje ju aj § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Vyššie popísaná úprava práva na obhajobu zakotvená vo vyššie uvedených normách prezentuje požiadavku, aby v trestnom konaní bola zaručená úplná ochrana zákonných práv a záujmov osoby, proti ktorej sa trestné konanie vedie. Akékoľvek porušovanie práva na obhajobu je neprípustné v trestnom konaní demokratického štátu. Toto právo je právom občana, ktorému sa zaručuje rešpektovanie jeho základných práv, jeho osobnosti, zabezpečuje mu, aby sa okolnosti a dôkazy svedčiacie proti nemu zisťovali výlučne zákonným spôsobom a aby k zásahom do základných práv a slobôd dochádzalo len najnevyhnutnejšej miere. Je nevyhnutné právo na obhajobu vykladať a uplatňovať vo svetle všetkých ostatných základných zásad trestného konania. Právo na obhajobu v jeho najzákladnejšej podobe teda znamená nevyhnutnosť zabezpečiť práva obvineného tak, aby v konaní boli objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, čo vyplýva aj zo zásady náležitého zistenia skutkového stavu. Právo na obhajobu ruka v ruke s inými zásadami trestného konania má viesť k tomu, aby mohol fungovať systém trestného konania. Celý systém zásad trestného konania je potrebné používať ako vnútorne jednotný celok, keďže jednotlivé zásady spolu veľmi súvisia a na seba nadväzujú. Poukazujúc na vyššie uvedené je zrejmé, že zásady trestného konania v danom prípade neboli použité a akceptované v mojom prípade ako celok, čo sa následne prejavilo v konečnom rozhodnutí ako aj v tom, že u mňa došlo k závažnému porušeniu práva na obhajobu.

V mojom prípade bola prehliadnutá aj zákonná možnosť trestné stíhanie v danej veci voči mne zastaviť, keď túto možnosť mohol využiť prokurátor a trestné stíhanie voči mne zastaviť jednak z dôvodu, že som už bol odsúdený právoplatne v disciplinárnom konaní ako aj z dôvodu, že trest, ku ktorému môže viesť trestné stíhanie, je celkom bez významu popri treste, ktorý mi bol už uložený právoplatne. Je zrejmé, že kritériom pre zastavenie trestného stíhania je úvaha, či uložený trest za iný skutok je dostatočný na splnenie účelu trestu, pričom je potrebné vychádzať z porovnania výšky trestu, ktorý mi bol uložený za iný trestný čin právoplatne uložený a trest, ktorý by mal byť uložený za trestný čin, ku ktorému môže viesť trestné stíhanie. V danom prípade akákoľvek úvaha v tomto smere zo strany prokuratúry absentovala, a to aj s prihliadnutím na skutkové okolnosti, ktoré sa danej veci týkali (či už disciplinárne potrestanie; či okolnosti, za ktorých ku skutku došlo; osoba a správanie poškodeného a podobne). Prokurátor sa rovnako nezaoberal ani disciplinárnym odsúdením, tým, či toto bolo postačujúce, nezaoberal sa závažnosťou spáchaného skutku, mojimi pomermi, možnosťou prevýchovy, ochranou spoločnosti, ani pomermi poškodeného, jeho správaním ako ani okolnosťami, o ktorých sa zmieňovali svedkovia, ktorí boli vo veci vypočutí, ktorí hodnotili osobu poškodeného, najmä jeho

správanie voči ostatným spoluodsúdeným. Aj v kontexte s uvedeným je dôvod konštatovať, že v danej veci bolo zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu".

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený L. V. navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku, aby dovolaním napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o vine, treste ako aj náhrade škody. Zároveň, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka (č. l. 260 spisu) v podstate takto (mutatis mutandis): „Z dikcie ustanovenia § 334 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva možnosť podať dovolanie proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, avšak v tomto ustanovení a ani v ďalších ustanoveniach siedmej hlavy Trestného poriadku nie je konkretizované, kto je osobou oprávnenou na podanie dovolania v takomto prípade. Predmetnú otázku rieši rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/32/2007, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2008 pod číslom 58. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o schválení návrhu na dohodu prokurátora a obvineného o vine a treste, ktorý nadobudol právoplatnosť vyhlásením, môže podať dovolanie iba minister spravodlivosti z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku".

S odkazom na vyššie uvedený judikát prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného zamietol podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou.

+ + +

Na základe podaného dovolania najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal, či podané dovolanie má všetky obsahové a formálne náležitosti, a či je prípustné a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť, ako dovolanie podané neoprávnenou osobou.

V súvislosti s dovolaním podaným proti rozsudku, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že dohoda o vine a treste je osobitným druhom konania, ktorý je upravený v siedmej hlave Trestného poriadku. Význam konania o dohode o vine a treste spočíva najmä v tom, že správne vedené a štruktúrované dohody sú prospešné tak pre obvineného ako aj pre spoločnosť. Podstata tohto inštitútu spočíva v tom, že dochádza k uzavretiu obojstranne výhodnej dohody medzi prokurátorom a obvineným o spôsobe skončenia trestnej veci, pričom táto dohoda následne podlieha schváleniu súdu. Týmto konaním sa obvinený vzdáva práva na prerokovanie veci pred nezávislým a nestranným súdom na hlavnom pojednávaní a trest mu súd ukladá bez dokazovania viny po tom, ako kladne odpovie na verejnom zasadnutí pred súdom na zákonom taxatívne vymedzené otázky uvedené v ustanovení § 333 ods. 3 Trestného poriadku pod písmenami a) až j).

Kladnou odpoveďou na otázku uvedenú v ustanovení § 333 ods. 3 písm. j) Trestného poriadku sa obvinený okrem iného vzdáva aj práva podať proti rozsudku o schválení dohody o vine a treste riadny opravný prostriedok (odvolanie).

Najvyšší súd konštatuje, že dovolanie podané obvineným L. V. bolo podané neoprávnenou osobou v zmysle § 382 písm. b) Trestného poriadku z nasledovných dôvodov:

Podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku ak súd dohodu o vine a treste schváli, potvrdí to rozsudkom, ktorý verejne vyhlási. Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie, ani dovolanie, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V zmysle § 334 ods. 4 Trestného poriadku možno podať dovolanie aj proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu (súdu prvého stupňa), ktorým bola schválená dohoda o vine a treste. V citovanom zákonom ustanovení nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému takéto právo prislúcha, a preto je

nevyhnutné z ďalších ustanovení Trestného poriadku vyvodíť subjekt (oprávnenú osobu v zmysle § 369 Trestného poriadku), oprávnený na podanie dovolania v prípadoch podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku. Ustanovenie § 334 ods. 4 Trestného poriadku nemožno vykladať izolovane, ale je potrebné vykladať ho v súhrne s ďalšími zákonnými ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku - dovolaní, v tomto prípade v prvom rade s ustanovením § 369 ods. 2 Trestného poriadku a tiež s ustanovením § 372 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku.

Podľa § 369 Trestného poriadku

- ods. 1 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1,

- ods. 2 proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1

- a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku,

- b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že len minister spravodlivosti je osobou oprávnenou podať dovolanie proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa, proti ktorým zákon pripúšťa podať tento mimoriadny opravný prostriedok [trestný rozkaz - § 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, rozsudok schvaľujúci dohodu o vine a treste - § 334 ods. 4 Trestného poriadku, rozsudok po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny - § 257 ods. 5 Trestného poriadku a samozrejme proti rozhodnutiam v zmysle § 371 ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku].

Ustanovenie § 369 ods. 2 Trestného poriadku neoddeliteľne nadväzuje na § 334 ods. 4 Trestného poriadku, pričom zrozumiteľne a jednoznačne vymedzuje pre subjekty oprávnené podať dovolanie - oprávnené osoby „okruh“ rozhodnutí, ktoré môžu dovolaním napadnúť. Rozširujúci výklad ustanovenia § 334 ods. 4 Trestného poriadku v prospech obvineného tak, že môže podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku proti rozsudku súdu prvého stupňa, podľa názoru najvyššieho súdu neprichádza do úvahy, a to ani s ohľadom na právo na spravodlivý proces. Prípadne zistená nesprávnosť vo vyššie uvedených rozhodnutiach môže byť napravená len na podklade dovolania podaného ministrom spravodlivosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku.

V predmetnej veci ďalším ustanovením, ktoré vylučuje obvineného z okruhu oprávnených osôb na podanie dovolania, je ustanovenie § 372 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, podľa ktorého oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté.

Tým, že obvinený L. V. uzavrel s prokurátorkou dohodu o vine a treste, ktorá bola schválená súdom, deklaroval svoju spokojnosť s rozsudkom súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch, a preto sa nemôže v ďalšom konaní procesne účinne - podaním dovolania - domáhať ochrany svojich práv, ktorých sa uzavretím dohody o vine a treste vzdal. V takýchto prípadoch možno nápravu dosiahnuť len prostredníctvom ministra spravodlivosti tak, ako je to uvedené vyššie.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, je síce prípustné podať dovolanie (§ 334 ods. 4 Trestného poriadku), dovolanie, ale môže podať na podnet príslušného subjektu len minister spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle § 369 ods. 1 Trestného poriadku, pretože ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Táto otázka bola vyriešená na zasadnutí trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde bolo schválené rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/32/2007, z 23. októbra 2007, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2008 pod č. 58, z ktorého vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o schválení

návrhu na dohodu prokurátora a obvineného o vine a treste a ktorý nadobudol právoplatnosť vyhlásením, môže podať dovolanie iba minister spravodlivosti z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku.

Najvyšší súd poukazuje aj na novšie rozhodnutie k uvedenej problematike, a to na judikát R 12/2017 zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Obvinený sa tým, že zákonom predpísaným spôsobom uzavrel dohodu o vine a treste, ktorú súd schválil podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku, okrem iného vzdal aj oprávnenia podať proti rozsudku súdu prvého stupňa riadny opravný prostriedok (odvolanie), v dôsledku čoho stratil aj oprávnenie podať proti takému rozhodnutiu dovolanie, keďže nespĺňa podmienku uvedenú v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

V posudzovanej veci teda obvinený L. V. nie je v zmysle § 369 Trestného poriadku oprávnenou osobou na podanie dovolania.

Najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci dovolanie obvineného L. V. podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.